Linda Castillo

SÖTÉT ÚTON

VS VILÁGSIKEREK

Linda Castillo

SÖTÉT ÚTON

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Down a Dark Road

Text Copyright © 2017 by Linda Castillo
Published by arrangement with St. Martin's Press. All rights reserved.

Hungarian translation © Beke Zsolt

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BEKE ZSOLT

A borítót
KENYÓ ILDIKÓ
tervezte

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 124 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki vezető DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYÓ ILDIKÓ
Készült 19 nyomdai ív terjedelemben

Nyomdai előkészítés TORDAS és TÁRSA Kft.
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Prológus

Két évvel korábban

Megvárta, amíg a gyerekek elalszanak. Ez volt az utolsó szívessége. Még ad nekik néhány órányi békét, mielőtt elvenné tőlük azt, amit a legjobban szeretnek. Mielőtt örökre megtörné az ártatlanságukat. Mielőtt önmagától is elvenne valamit, amit soha nem kaphat vissza.

Nem volt más választása. Többé nem. Már hónapokkal ezelőtt meghozta ezt a döntést, miután hosszú éjszakákat forgolódott az idegességtől átizzadt takarók alatt. Akkor döntötte el, hogy meg fogja ölni, amikor ott feküdt mellette, hallotta a szuszogását, és lágy, meleg teste az övéhez simult. Annak ellenére döntött így, hogy sötét énje, amely felett maga sem tudta már, milyen régen vesztette el az irányítást, valósággal tobzódott a gondolatra, hogy ismét a nővel lehet.

Félúton a ház felé megállt az autójával, a maradék száz métert gyalog tette meg. A levegő elnehezült az eső, a nyirkos föld, a szárba szökkenő növények illatától. A távolban úgy dörgött az ég, hogy a hangja egy portyázó, vérszagot érző vadállatéra hasonlított a leginkább. A férfi a csatakos füvön át megkerülte a házat. Már ezerszer járt erre. A mai lesz az utolsó alkalom.

A hátsó ajtó sosem volt kulcsra zárva, ő is ott ment be. Az előszobában megállt, esőcseppek hullottak a padlóra, sár és sóder tapadt a csizmájára. A házban teljes volt a sötétség. A propángázzal működő hűtőszekrény sziszegését leszámítva a ház mélyen aludt.

A puska a szokásos helyén volt, az előszobafal mellett, a falnak támasztva. Remegő kézzel vette magához. Szétnyitotta a fegyvert, csőre volt töltve. Elindult a konyha felé, ahol még érezni lehetett a kávé, a reggelire készített kukoricakása meg a juharszirup aromáját.

Villám cikázott az égen, amikor belépett a nappaliba. Egy csipetnyi családiasság. Hányszor ült itt vele együtt ezen a bűnronda kanapén, rogyásig megpakolva azokkal a cirádás párnákkal. Megrohanták az emlékek, és a most már oly ismerős gyász érzete lomhán és keserűen telepedett a mellkasára.

A léptei nem keltettek zajt a keményfa padlón, a lépcsőfokok azonban megnyikordultak, amikor rájuk lépett. A lépcső tetején, az ablakon halvány fénycsóva világított be. A három hálószoba ajtaja nyitva volt. A szőnyegen halk léptekkel elindult az első szoba felé, ahol a fiúk aludtak. Kesztyűs kezével megragadta a kilincset, majd becsukta az ajtót. A lányok szobája előtt megállt, és egy ideig a mély szuszogásukat hallgatta. Nehezére esett elindulni, majdnem meggondolta magát, noha tudta, hogy nem fordulhat vissza, ez az utolsó esélye.

Nincs vesztegetni való ideje. Már mérlegelte a lehetőségeit, és meghozott egy döntést. Az egyetlen lehetséges döntést. Vagy a nő, vagy saját maga. A saját életét, a saját jövőjét választotta. Az érzéseit egy sötét függöny mögé rejtve elhallgattatta, majd becsukta a lányok szobájának ajtaját.

A szülői háló a folyosó végén kapott helyet. Mint mindig, az ajtó néhány centire most is nyitva volt, hogy az asszony meghallja, ha valamelyik gyerek felébred éjszaka. Milyen egy ostoba, nyughatatlan nő! A szabad kezével szélesre tárta az ajtót. Az ablak alatt kirajzolódott az ágy körvonala. Túl sötét volt ahhoz, hogy lássa minden részletét, de az emlékei révén fel tudta idézni. Olcsó, csomós fenyő ágykeret, amely az idők folyamán megsárgult. Foszlott lepedő, amely az öblítő, a napfény és a rajta alvó asszony illatát rejti. Látta maga előtt őt is, a tekintetét, amikor belehatolt, hallotta a sóhaját, amikor a férfi elélvezett, és a nevetését, amikor egymásra rogytak...

Annyi fény szűrődött be az ablakon, hogy ki tudta venni a nő testét a takaró alatt. A lámpáshoz használt petróleum enyhe szagából tudta, hogy az asszony szokásához híven sokáig olvasott. Villám csapott le, a fénye bevilágította a szobát. Hirtelen felvillant előtte, ahogy a testük egymásba olvad, ívbe feszül, és nagyon kellett igyekeznie, nehogy maguk alá temessék a feltörő érzelmek. A lelkiismerete győzködte, hogy nem kell így lennie, hogy lehet-

nek még egy nagy család, egy igazi család. Tudta azonban, hogy a félelem beszél belőle. Már így is túl sokat kockáztatott, és még annál is több mindent veszített.

Visszanyelte a torkába toluló epét. A félelemtől összeszorult a mellkasa, alig tudott levegőt venni.

– Sajnálom, kicsim. – Olyan hangosan vert a szíve, hogy azt sem tudta eldönteni, csak gondolta, vagy ki is mondta ezeket a szavakat.

Az ágytól néhány lépésnyire megállt, és felemelte a fegyvert. Egész testében remegett, amikor a vállához nyomta a tust. Belenézett a célkeresztbe. Tizenhárom évesen volt először puska a kezében, mégis most először remegett meg a fegyver csöve. Izzadság csorgott le a lapockái között, amikor a célkeresztet a nő törzsére emelte. Az ujját a ravaszra tette, majd vett egy mély levegőt, és meghúzta.

A durranás visszhangzott az agyában, megtörte a gondolatait, megrengette az elhatározásában. A nő teste összerándult, és félig elfordult. A jobb lába megfeszült, aztán elernyedt, és többé nem mozdult.

Édes istenem, mit tettem?

A szíve úgy zakatolt, mint egy tehervonat. Majdnem összeroskadt a rázúduló érzelmek súlya alatt. A vér ősi illata egyre jobban betöltötte a szobát, neki pedig kóválygani kezdett a feje. Ideje elmennie, és többé vissza sem szabad néznie. Mintha el tudná felejteni őt.

Leengedte a puska csövét, majd hátrálni kezdett.

– *Datt?*

A hang hallatán összerezzent, a tető felett cikázó villám hatására minden idegszála pattanásig feszült. Az adrenalin a vérét felforrósítva járta át a végtagjait. Megfordult, és felemelte a puskát.

– Mit csinálsz? – kérdezte a gyerek.

Válaszolni szeretett volna, de nem jött ki hang a torkán. A kis, kerek arcot nézte, és csak arra tudott gondolni, hogy ő lesz az, aki mindent tönkretesz...

A kislány szeme fehérje megvillant, a férfi pedig tudta, hogy az ágyat fürkészi.

– *Mamm*ot akarom.

– Nem érzi jól magát – mondta a férfi a puskát leeresztve. – Menj vissza aludni!

– Félek.

– Ez csak egy vihar. – Remegő kézzel mutatott a lány szobájának ajtajára. – Menj vissza szépen!

A lány sarkon fordult, és mezítláb visszatotyogott a szobába. Egy aprócska, fehér ruhás alak, egy pufók kezű, babahajú angyal.

A férfi felemelte a fegyvert. Könny csordult végig az arcán, amikor célba vette a kislány hátát. Az ujját a ravasznak feszítette. Nem volt más választása. *Istenem, csak most segíts!*

Aztán meghúzta a ravaszt.

Az ütőszeg nekiütődött a csappantyúnak, a kattanást alig lehetett hallani a vihar morajában. Nem hitt a szemének. Hitetlenkedve meredt a fegyverre, ami cserben hagyta.

A rémület bütykös ujjai a torka köré fonódtak. Nem tudott megmoccanni, pedig görcsös nevetés fojtogatta. Próbálta eldönteni, hogy mitévő legyen. De már nem volt mit tennie. Ideje volt távoznia.

Menj vissza! – kántálta egy hang a fejében. *Fejezd be, amit elkezdtél! Öld meg a lányt!*

Mire a lépcsőhöz ért, annyira remegett, hogy nem volt ura a testének. Úgy lihegett, mintha kilométereket futott volna. A hang valahol az agya legmélyén pedig szüntelenül arra biztatta, hogy menjen vissza, és végezzen a lánnyal.

Gyáva vagy! – suttogta vádlón a hang. *Gyáva vagy!*

Kettesével szedte a lépcsőfokokat, ahogy előbb a nappaliba futott, aztán végigrobogott a konyhán. Az előszobában fájdalmas üvöltés szakadt ki belőle. Amikor a falhoz támasztotta a puskát, villám hasított a sötétségbe.

Aztán úgy dörgött az ég, mintha csak az el nem dördült második lövést visszhangozná.

A föld pedig megremegett; a férfi tudta, mit tett – és azt is, hogy mit nem tett meg.

ELSŐ RÉSZ

Az embertől ennyit remélj a sír innenső oldalán;
A jósága – a gonoszsága tudatában áll.

Robert Browning: *A gyűrű és a könyv*

1. fejezet

A Tuscarawas fedett híd Painters Mill egyik legfőbb nevezetessége. Tavasszal és nyáron sok turista megfordul az alig használt mellékúton, hogy fényképet készítsenek, megebédeljenek az unokáikkal, vagy csak azért, hogy elmélázzanak azon, hogy százötven évvel azelőtt kik járhattak ugyanezen tető alatt. Volt, aki itt tartotta az esküvőjét, és volt, akinek itt fogant meg a gyermeke. Gyakran jönnek ide fényképezkedni középiskolai évkönyvekhez. Az amishok pedig rendszeresen elzarándokolnak ide, hogy a kavicsos padkán péksüteményeket és friss zöldségeket adjanak el az *Englischer*eknek, akik készek arra, hogy vegyenek egy darabka ízelítőt az egyszerű mindennapokból.

Az évek során vagy ezerszer áthajtottam a hídon, és tudom, hogy mennyire szép, hogy történelmileg milyen jelentős, és hogy turizmus tekintetében sokat hoz a város konyhájára. Az utóbbit Auggie Brock is hangoztatta, amikor reggel felhívott. A híd ugyanis nemcsak a helyiek és a turisták kedvelt kirándulóhelye, de az utóbbi időben a graffitiművészek és a seftelők is felfedezték maguknak. Mire végzek a mai műszakkal, a városi tanács már a nyakamban fog lihegni.

Leállok az útpadkán, iszom még egy korty kávét, és leállítom a motort. Kiszállok az Exploreremből, egyetlen árva pinty trillázása hallatszik a Painters-patak árterében zöldellő erdősáv lombjai között. A levelek között átszűrődő sejtelmes napfényben előtűnik a vízparthoz vezető ösvény.

Ropog a kavics a talpam alatt. A hídra lépve elnyel az árnyék, a régi fa szaga, a patak áporodottsága és a friss, tavaszi levelek ka-

vargó illata fogad. Galambok fészkelnek az eresz alatt, az ürülékük rászáradt a híd falán nyíló fél tucat ablak párkányára.

A híd közepénél járva észreveszem a graffitit, és felháborodom az értelmetlenségén. A szokásos feliratok díszelegnek a falon: *Baszd meg! Nyasgem! A Párducok bénák!* (Ők a helyi középiskola focicsapata.) Köztük felbukkan egy horogkereszt is. Mindez összevissza felfújva a királykéktől kezdve a virító narancssárgáig mindenféle színben. Megkönnyebbülök, amikor nem fedezek fel a falon bandajeleket. Noha az utóbbi időben felütötte a fejét a metamfetaminkereskedelem, a bűnbandák egyelőre messziről elkerülték Painters Millt.

A legközelebbi ablakon lenézek az öt méterrel alattam futó patakra. A mohazöld víz kavarogva csorog dél felé, az áramlatban ezüstösen megcsillan egy naphal. Hatalmas kövek hevernek a víz felszíne alatt. Ahol a folyómeder mélyebb, ott szinte olajzöldes színben játszik a víz. Tudom, hogy milyen mély, mert tizennyolc évvel ezelőtt fogadásból pontosan ebből az ablakból ugrottam bele. Teljesen átázva, mocsárszagúan ballagtam haza. *Mamm* nem értette, hogy miért tettem ilyesmit, de megengedte, hogy átöltözzek, mielőtt *datt* hazaér a földekről. *Mamm* tudta, hogy *datt* büntetései nem mindig álltak arányban az elkövetett bűn mértékével.

Egy galamb száll fel, amikor átérek a híd túloldalára; a szárnyak surrogása harmóniában van az erdőből felhangzó madárdallal. Megfordulok, és végignézek a hídon. A túlsó végén a kocsim fürdőzik a napsütésben, a motor kattogva hűl le, a hő úgy száll fel a motorháztető alól, mint a gőz egy csészéből.

Meg kellene döbbennem azon, hogy egy ilyen megbecsült, idilli helyszínen is találok graffitit, de nem tudok. Lehet, hogy amishok között nőttem fel, de nem annyira elzárva a külvilágtól, mint ahogy azt a szüleim szerették volna hinni. A rossz hatásokra legalábbis nem voltam immunis. Egy rövid ideig én is meggondolatlan, dühös tinédzser voltam, aki szeretett volna nyomot hagyni maga után, bármennyire is a saját magam ellenségévé váltam közben.

Visszasétálok a híd közepéhez, felnézek a tetőgerendára, ahonnan egy vörös horogkereszt mered vissza rám. Undorodva

megrázom a fejem. Látom magam előtt, ahogy valami nehézfejű részeg barom egy doboz piros festéksprével a kezében egy kisteherautó platóján áll. Nem kapkodott, olyan helyekre is elért, amihez idő kellett.

Továbbsétálva azon töprengek, hogy az évek során ez a híd vajon mennyi mindennek lehetett a szemtanúja. Gyerekkoromban *grossmuder* mindig azt mondogatta, hogy egyes helyek képesek emlékezni. Akkoriban persze nem értettem, hogy mire is gondol, és nem is igazán érdekelt. Csak most, hogy felnőttem, értettem meg a bölcsesség lényegét.

Az egyik ablak mellett megakadt a szemem a régi tölgyfa deszkákba vésett kezdőbetűkön. A többségüket többször is átfestették. Néhány kezdőbetű tulajdonosát én is ismerem. Ott van valahol az enyém is, mellette pedig az egykori legjobb barátomé, Mattie-é, de akkor sem tudnám megtalálni, ha az életem múlna rajta.

Az ablakpárkányra könyökölve töprengek, amikor egy közeledő autó hangja visszaránt a valóságba. Kihúzom magam, amint a polgármester Cadillacje beparkol az Explorerem mögé, majd megvárom, amíg a férfi kikászálódik a volán mögül, és becsapja maga mögött az ajtót.

A múltról való révedezést a közeledő polgármesterrel folytatandó beszélgetésre cserélem.

– Jó reggelt, Auggie!

– Üdv, rendőrfőnök! – Auggie Brock polgármester testes férfi, vadászkutyára emlékeztető állkapoccsal és a borbély által elhanyagolt szemöldökkel. Konfekcióöltönyt visel összegyűrődött, levendulaszínű inggel, amelyhez olyan nyakkendőt kötött, amit a legrosszabb ellenségemnek sem kívánnék.

– Elnézést a késésért – szabadkozik, a kezében egy nagy pohár kávéval LaDonna Kávézójából. – Elhúzódott a tanácsülés. Már egy órája véget kellett volna érnie, de Janine Fourman nem bírt leszakadni a graffitikérdésről. Abból a nőből csak úgy ömlik a szó.

Fourman tanácsos asszony nevét meghallva elfintorodok. Az évek során volt néhány játszmánk, és egyik sem volt kifejezetten kellemes.

– Együttérzésem.

Auggie megáll mellettem, az orromat megcsapja a kávé és a zuhanyzás után az arcára fröcskölt aftershave illata. Csak néhány centivel alacsonyabb nálam, a tekintete azonban olyan zaklatott, mint egy vadászok által űzött rókáé.

– Ott volt a történelmi társaság igazgatója is, Kate. Azt hiszem, mondanom sem kell, hogy ő sem repesett a boldogságtól. – Olyan lendületesen mutat mögém, hogy a pohár fedelének nyílásán kilöttyen a kávé. – Látta mindet?

– Nehéz nem észrevenni.

Fürkészőn vizslat, mintha arra próbálna rájönni, vajon csak szórakozom-e vele. Ami azt illeti, igen. Általában még a legsúlyosabb esetekben is sikerül mosolyt csalnom az arcára. Ma reggel azonban nem jutok vele semmire.

– Az isten szerelmére, horogkeresztek? – csattan fel. – Ki az, aki ilyet csinál?

– Fiatalok, akik a kelleténél jobban ráérnek – vonom meg a vállam. – Nincs felelősségérzetük, nem kaptak jó nevelést, vagy mindkettő.

– A kölykök manapság nem dolgoznak? – A polgármester rábök az egyik durva vésetre az ablak mellett. – Kate, nyolcezer dollárért festettük át a hidat, három éven belül másodjára. Nincs pénzünk arra, hogy harmadjára is lekenjük. A történelmi társaság tagjaiban már így is megy fel a pumpa.

– Értem – válaszolom diplomatikusan.

– Gátat kell szabnunk a graffitizésnek. Az ég szerelmére, általános iskolások járnak ide kirándulni! El tudja képzelni, mi lenne, ha egy óvodás meglátná ezt a négybetűs szót? Én katonakoromig azt sem tudtam, hogy mit jelent. Édes istenem, ha egy hatéves elkezdi használni ezt a szót, és a szülők beperelnek minket, akkor mi lesz velünk?

– Auggie, biztos lennének olyanok, akik önkéntes munkában lefestenék a hidat – vetem fel. – Az embereim itt lennének. Össze tudjuk ezt hozni.

– Azok a kis szemétládák Maple Crestből! – morogja a polgármester. – A gimnazisták nem tudják, mi az a tisztelet. Lépnünk kell

valamit ez ügyben, Kate, muszáj valamilyen erőfeszítést tennünk az ügy érdekében.

– Majd rájuk állítom Picklest – vetem fel. Roland Shumaker, azaz Pickles a rangidős rendőrtiszt, aki hírhedt arról, hogy bármikor rendre tudja bírni a harminc alattiakat. Ezen egész jól szórakoztunk tavalyig, amikor is megbilincselt egy tizenkét éves fiút, mert kidobott egy üdítősüveget egy mozgó járműből – a kölyök pedig éppenséggel Fourman tanácsos asszony unokája volt, aki nem értékelte annyira a viccet.

– Ugye ezt most... – Aztán Auggie rájön, hogy csak vicceltem, lenyeli a mondat végét, és elfojt egy nevetést. – Örülök, hogy legalább az egyikünk látja a helyzet humoros oldalát.

– Kiküldhetek néhány járőrt, beszélhetek Rasmussen megyei seriffel, hogy ő is tegyen hasonlóképpen.

– Kezdetnek nem rossz, Kate. Szeretném elcsípni ezeket a nyomorultakat. Jó lenne letartóztatni őket. Negyvenórányi közmunka majd móresre tanítja mindegyiket, és persze a saját horogkeresztjeiket is át kell festeniük.

Majdnem megemlítem, hogy amikor legutóbb elkaptam valakit – a Painters Mill-i gimnázium egyik másodéves diákját, aki ráadásul a focicsapatban is játszott –, mert a hidat rongálta, a szülők panaszt tettek, és végül ejteni kellett a vádakat. Végül mégsem hozom szóba. Ilyen egy kisvárosi zsaru élete. Az én dolgom, hogy elkapjam azokat, akik megszegik a törvényt, a többi a bíróságra tartozik. Én igyekszem kimaradni az efféle talpnyalásból.

Auggie felmordulva az egyik régi tölgyfa oszlophoz lép, és rácsap a fára.

– El tudja képzelni, hogy valaki Columbusból idejön, hogy valami szépet lásson, erre ez szúrja ki a szemét?

– Minden hétvégén járnak errefelé tinédzserek – közlöm vele. – Majd a kis körforgalomhoz állíttatok egy járőrt. Ha rajtakapunk valakit, és példát statuálunk, más sem fog majd próbálkozni.

Be sem fejezem a mondatot, és máris mindketten tudjuk, hogy én leszek az, aki itt fog őrködni éjszakánként. Az őrsön velem együtt mindössze négy teljes állású rendőr dolgozik, Pickles az életkora miatt tavaly nyár óta már csak részmunkaidőben szolgál,

miközben a költségvetés elég szűkös, nem tudok túlórát fizetni. Még ha olyan mázlink is lenne, hogy alkotás közben kapnánk rajta valamelyik agyalágyult művészpalántát, akkor is nagy az esély arra – feltéve, ha a tettes kiskorú –, hogy a szülők felháborodása miatt Siebenthaler bíró ejteni fogja a vádakat.

– Nem tennék eleget a rendőrfőnöki kötelezettségeimnek – nézek Auggie szemébe –, ha nem hívnám fel a figyelmet arra, hogy nagy segítség lenne, ha a túlórákat ki tudnám fizetni.

A polgármester grimaszát nem tudom értelmezni.

– Kate, tudom, hogy kevés az ember. Ne feledje, én a maga oldalán állok. Már évek óta győzködöm a tanácsot arról, hogy emeljék meg a költségvetést. Mindenesetre a pénzügyeseket már ráállítottam a dologra.

Ez olyasvalami, amit kifejezetten kedvelek Auggie Brockban: lehet, hogy ő is a politikus nevű faj egy példánya, de legalább a szívét-lelkét beleadja.

– Addig is kellene néhány önkéntes – teszi hozzá.

– A barkácsboltos Jim biztosan odaadja ingyen a festéket – helyeslek.

– Jó ötlet – bátorít Auggie. – Mindketten a Rotary Clubnál önkénteskedünk, szóval majd beszélek vele.

A telefonom ekkor dönt úgy, hogy félbeszakítja a beszélgetést. Ránézek a kijelzőre, és elfog a kíváncsiság, amikor megpillantom az ohióí büntetés-végrehajtási intézet telefonszámát.

– Ezt fel kell vennem – fordulok vissza Auggie-hoz.

A polgármester ránéz az órájára.

– Amúgy is van egy megbeszélésem.

– Ne felejtsen el beszélni Jimmel! – Integetve elbúcsúzom tőle, majd elfordulok, és fogadom a hívást. – Burkholder.

– Burkholder rendőrfőnök, itt Jerry Murphy beszél, a mansfieldi igazgatóhelyettes.

A mansfieldi büntetés-végrehajtási intézet egy maximális biztonsági fokozatú börtön Painters Milltől nagyjából százötven kilométerre északra.

– Miben segíthetek?

– Tegnap este az egyik rab megsértette a biztonsági előíráso-

kat – ismerteti a helyzetet az igazgatóhelyettes. – Az ön neve is szerepel azok között, akiket ilyen esetben értesítenünk kell, Burkholder rendőrfőnök.

Ezen a listán általában bűnüldöző szervek, bírósági tisztségviselők, a tárgyaláson meghallgatott tanúk, családtagok és az áldozatok szerepelnek, akiket értesíteni kell, ha az adott rab állapota változik, például szabadlábra kerül. Az a gyanúm azonban, hogy a hívást nem hivatalos eljárás miatt kezdeményezték.

– Kiről van szó? – kérdezem.

– Joseph Kingről.

A név felér egy arcul csapással; egy ideig nem is tudok megszólalni. Nyolcéves voltam, amikor először találkoztam Josephfel. Ő is amish volt, a szomszédos farmon élt. Jacob, a bátyám és néha a nővérem, Sarah meg én a házimunka után Josephfel és a két testvérével lógtunk. A két farm között volt egy liget és egy kis patak, ami a tökéletes helyet jelentette néhány unatkozó amish kölyöknek.

Joseph született felfedezőként állandóan valami csínytevésen törte a fejét, miközben remekül tudott mesét mondani. Vicces volt, komisz, de mindig ott volt, ha játszani támadt kedvünk, amire még a rengeteg ház körüli feladat mellett is találtunk időt. Hol a fák között játszottunk indiánosat, hol a patak mélyebb részén úszkáltunk. Kilencéves voltam, amikor Joe a legelőn kijelölt egy baseballpályát, ő tanított meg a játék szabályaira. Télen a közeli Miller-tavon korcsolyáztunk. Amikor tíz lettem, Joseph megtanított hokizni is. Amish lány létemre buzgott bennem a versenyszellem, ami *datt*nak és a bátyámnak nemigen volt az ínyére. Joe azonban csak még jobban kedvelt, mert a fiús természetem mellett utáltam veszíteni, és sosem mondtam nemet egy kis versengésre.

Tizenkét éves koromban beleszerettem. Ártatlan amish lányként zúgtam bele, mégis úgy éreztem, hogy az érzéseim olyan nagyok és mélyek, mint az óceán. Nem beszéltem róla soha senkinek, még a legjobb barátomnak sem. Ez az én titkom volt, és ragaszkodtam hozzá. Ugyanakkor ez volt az első alkalom, hogy egy srác lenyűgözött. Akkor először ízleltem meg a szerelem keserédes ízét, ami olyan erős és meghatározó volt számomra, mint az első lépteim.

Joseph *dat*tja a rá következő őszön halt meg, egy részeg sofőr rohant bele a szekerébe. Ezek után Joseph nem igazán látogatott meg minket, és én sem találkoztam vele. Hallani azonban hallottam róla egyet s mást. Azt pletykálták róla, hogy letért a helyes útról, hogy kiveszett a fény a tekintetéből, és átadta a szívét a rá leselkedő sötétségnek – amit én még csak elképzelni sem tudtam –, és a vidám, gondtalan természetét is a bánat váltotta fel – meg alkalmanként a dühkitörések.

Két évvel ezelőtt aztán arról értesítettek, hogy Joseph King lelőtte a feleségét a saját házukban, miközben az asszony aludt. Nem döbbenek meg egykönnyen, de akkor nehezen hittem el azt, hogy a srác, akit egykor ismertem, egy ilyen borzalmas tettet vigyen véghez. Meg akartam látogatni, de aztán az élet közbeszólt, és soha nem jutottam be hozzá, az ügy körüli médiafelhajtást azonban figyelemmel kísértem. Végül előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésért életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték.

– Burkholder rendőrfőnök! Ott van még?

Az igazgatóhelyettes hangja visszaránt az emlékeimből.

– Aha – felelem, aztán motyogok valamit a térerőről. – Mi történt Kinggel? – érdeklődöm.

– Valamikor a tegnap esti létszámellenőrzés után megszökött az intézetből, és egyelőre nem akadtunk a nyomára.

Alig fogom fel, mit is mondott az imént. Nagyon ritka, hogy egy fogvatartott kiszökjön az épületből, hiszen olyan sokrétűek a biztonsági intézkedések, az ellenőrzőpontokról és a felügyeleti eszközökről nem is beszélve. Ha nem kap segítséget kívülről, akkor gyakorlatilag lehetetlen kijutni.

– Én is szerepelek azok között, akiket értesíteniük kell? – vetem fel.

– Pontosan – feleli az igazgatóhelyettes –, a Painters Mill-i kapcsolatai miatt.

Úgy tudom, hogy miután Josephet elítélték, az öt gyermeküket a felesége nővére vette magához. – Rebecca és Daniel Beachy fogadta örökbe a gyerekeiket.

– Mivel a gyermekek az ön hatáskörzetében élnek, így mihamarabb értesíteni szerettük volna, arra az esetre, ha megpróbálna

kapcsolatba lépni velük. A Holmes megyei rendőrőrsöt is értesítjük. – Vesz egy mély levegőt. – Ha jól tudom, ön is a helyi amish közösség tagja.

– Egykor az voltam – helyesbítek. – Tudom, hol lakik a Beachy család. Mivel nincs telefonjuk, elmegyek hozzájuk, és szólok nekik Kingről.

– Azt nagyra értékelném.

– King megfenyegette bármilyen módon a családot? – kérdezem, hiszen ha gyerekekről van szó, akkor az érzelmek kulcsfontosságúak.

– Nem tudok ilyesmiről – feleli az igazgatóhelyettes. – Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne akarna kapcsolatba lépni velük, vagy akár kárt tenni a családban. Amit az ügyről tudok, az alapján Joseph King egy hidegvérű gyilkos.

A szavai jobban szíven ütnek, mint kellene. Valahol az agyamban még mindig az a szabad lelkű srác képe él, aki csak akkor állt neki a hal lepikkelyezésének, ha az már nem élt.

– Kiadtuk a körözést az autópálya-rendőrségnek is, és a Richland megyei seriffhivatal is foglalkozik az üggyel, valamint kutyás egységek fésülik át a környéket. Azt hiszem, az állami nyomozóiroda is bekapcsolódik a nyomozásba.

Ez pedig azt jelenti, hogy John Tomasettit, a nyomozóiroda egyik ügynökét, nem mellesleg pedig az élettársamat is értesítik majd, bár lehet, hogy ezen már túl vagyunk.

– Át tudna küldeni Kingről egy friss képet? – Lebetűzöm az e-mail-címemet.

– A környező négy megye minden bűnüldözési szerve megkapja a nyilvántartásban szereplő képét, sőt, még Cuyahogába is átküldjük.

– Köszönöm, hogy értesített.

– Ez csak természetes.

Zavartan csúsztatom vissza a telefont a zsebembe. Húsz éve nem találkoztam Joseph Kinggel, de a pletykák engem sem kerültek el, és nemcsak az amishoktól, de a rendőri szervektől sem. King nyilvánvalóan nehéz eset volt, a házassága az összeomlás

szélén, egy rakás gyerekkel, akiket nem is akart, miközben a házastársi hűség fogalmát is elég szabadon értelmezte.

Határozottan emlékszem arra a napra, amikor megtudtam, hogy a feleségét holtan találták, Josephet pedig letartóztatták emberölés vádjával. Nem tudtam elhinni, hogy a srác, akit ismertem, a széles vigyorával és az öblös nevetésével, ilyen rettenetes dologra lenne képes. Persze ki tudná a legjobban, ha nem én, hogy az élet egyes eseményei alapjaiban változtathatják meg az embert, és nem mindig a jó irányba.

Szerettem volna beszélni vele, személyesen megkérdezni tőle, hogy tényleg ő tette-e, de tisztában voltam azzal is, hogy csak a szívem apró szeglete próbálkozik, amely még emlékszik arra, hogy milyen volt tizenkét évesen fülig beleszeretni valakibe, és amely kitartott abbéli tévedése mellett, miszerint az emberek alapjában véve jók. Így aztán egyszer sem látogattam meg Josephet a börtönben.

A nyomozást és a tárgyalást ugyanakkor nyomon követtem. Joseph King a feleségével és az öt gyermekükkel az ohióí Middlefield közelében éltek egy kis farmon, Painters Milltől úgy kétórányira északkeleti irányban. King azt állította, hogy a gyilkosság éjszakáján az Erie-tó partján horgászott, és mivel a hely szekérrel túl messze lett volna, ezért megkért valakit, hogy vigye le kocsival az egyik horgászkunyhóba. Éjszaka valaki besétált a házba, amit nem zártak be este, és az ágyban fekvő asszonyt agyonlőtte, miközben a gyerekek a folyosó másik végén lévő szobáikban aludtak. Reggel ők bukkantak rá az anyjuk holttestére. Két nappal később Josephet emberölés vádjával letartóztatták.

A per során Joseph mindvégig ártatlannak vallotta magát; elmondta, hogy szerette a feleségét, és esküdözött, hogy nem tudta volna bántani őt. Senki sem hitt neki. Mindenki tudta róla, hogy milyen hirtelen haragú ember volt, ráadásul priusszal is büszkélkedhetett, két alkalommal ugyanis családi erőszak miatt előállították. Az ujjlenyomataival tele volt a puska és a töltények is. A helyszínen meglelt kabátján lőpornyomokat találtak. A tóparton senki sem látta Kinget a kunyhó körül. A gyilkosság helyszíne tálcán kínálta a közvetett és a közvetlen bizonyítékokat, az ügyész pedig mindegyiket lelkesen tálalta fel a bíróságon.

A per három hétig tartott, és még New Yorkból is idejöttek miatta. Kinget végül előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésért életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. Még akkor is azt bizonygatta, hogy ártatlan, amikor bilincsben kísérték ki a tárgyalóteremből. Senki sem hitt neki – mint ahogy én sem.

Az ügy nemcsak King vallása miatt kapott nagy visszhangot, hanem a kegyetlensége miatt is, illetve azért, mert a gyerekek is a házban voltak a gyilkosság idején. Az emberölés rávilágított arra, hogy a családon belüli erőszak előfordulása kultúrától és vallástól független, és hiába voltak nyilvánvaló figyelmeztető jelek, valami miatt mindenki – a rendőrség, a család és az amish közösség is – figyelmen kívül hagyta őket.

Naomi King csak huszonkilenc éves volt. A csinos, amish édesanya életének egy féltékenykedő, akaratos és olykor erőszakos férj vetett véget. Egy család széthullott, számtalan élet tönkrement, és mégis miért?

A graffitik már nem hoznak lázba. Odasétálok a kocsimhoz, beülök a volán mögé, és felhívom a diszpécsert.

– Ugye nem hajította le Auggie-t a hídról? – szegezi nekem a szemtelen kérdést a reggeli műszakos, Lois.

Nem tudom megállni, hogy fel ne nevessek; a gondolataimra telepedő sötét felhő elillan.

– Hívjon be mindenkit egy gyors eligazításra!

– A Joseph Kingre kiadott körözés miatt?

Nem lep meg, hogy máris tudja; egy ilyen kisvárosban gyorsan terjednek a hírek, a rendőrségi rádiónak köszönhetően pedig gyakran előfordul, hogy a diszpécserek előbb értesülnek valamiről, mint én.

– Egy óra múlva eligazítás – mondom, miután összefoglalom az igazgatóhelyettessel folytatott beszélgetésemet. – Én addig átmegyek a Beachy-farmra, hogy értesítsem a családot.

– A börtönben úgy gondolják, hogy ide tart?

– Nem hiszem, de azért szólok a családnak, hogy tudják, megszökött. Fel kell készülnünk minden eshetőségre.